

Toužím po proměně

„Toužebně jsem si přál s vámi jíst tohoto velikonočního beránka...“. To jsou slova, se kterými se Ježíš obracel na své učedníky. Každý rok mi tato slova vyvstávají na mysli a každý rok se připojuji k Ježíši. I já si toužebně přeji prožívat Velikonoce se svými farníky. Prožívat s nimi to největší tajemství naší víry. Toužebně si přeji tyto dny prožívat obklopen podobně smýšlejícími...

Když píšete tato slova, připravuji se na slavení Svatého týdne. Když budete tato slova číst, bude již po velikonočním triduu, bude již po tomto slavení. Proto píšete obecně, ale moc děkuji všem těm, se kterými jsem tyto dny mohl prožít – ve večeřadle, v Getsemanské zahradě, na křížové cestě, Kalvárii, u Božího hrobu i oné jedinečné velikonoční noci.

Hrob je prázdný. To je první informace, která se začíná šířit nedělního rána. Nic vypovídající a přeci tak rozrušující. Co se stalo? Nedělní ráno ještě není prozářeno jasným vítězným Světlem. Do tíživé situace zaznívají slova, která nic neulehčují, ale přeci jen rozevírají škvíru pro to, aby Světlo mohlo zazářit.

OBSAH

Obsah

Toužím po proměně...1
Jsem prostřední.....2
Exodus z farnosti?.....3
Nové tváře ve farním týmu..5
Rozhovor-varhaník V. Hrnák..6
Otec V. Šustr žehná z Říma..8
Vezměte a jezte...9
Ještě stále Farní listy.....11
Vzpomínka na Židy..... 12
Pastorační rada..13
Herna pod farou..15
Pier Giorgio Frassati ...16

Pokračování ze str. 1

Čas plyne. Vzkříšený to bere pěkně po pořádku, nejprve se zjevuje jednotlivcům! Jak plyne den, přibývá osob, které říkají, viděl jsem Pána. Nedělní den je především dnem osobního setkání jednotlivců, kteří o tomto setkání svědčí ostatním. Teprve ve večerních hodinách, podle zprávy většiny evangelistů, se s Ježíšem setkává společenství Jedenácti.

Jestliže jsem začínal slovy o toužebném přání slavit společně Velikonoce, pak nyní připojuji další, mnohem naléhavější slova. Toužebně si přeji, aby zvěst o prázdném hrobu začala otevírat prostor k tomu, aby to tíživé v našich životech i v životě naší farnosti mohlo být proměněno. Ještě toužebněji si ale přeji, aby co nejvíce z nás mohlo v tyto dny vydávat svědectví: viděl jsem Pána. Aby co nejvíce z nás mělo osobní zkušenost s Pánem, takovou zkušenost, která nás vede k ostatním,

kteřá nás nutí přicházet tam, kde jsou ostatní a s nimi svou víru sdílet. Toužebně si přeji, aby naše farnost byla místem, kam může přicházet Vzkříšený Pán, pronášet slova: Pokoj Vám, ukazovat své rány, těšit nás, povzbuzovat, divit se naší nevěře, vést dialog lásky, kárat, napomínat, vysvětlovat, vysílat, důvěřovat...

S touto prosbou jsem prožil bdění v Getsemanské zahradě. S touto prosbou jsem poklekal na Velký pátek v pokoře před Kristovým křížem. S tímto přáním jsem přicházel na Bílou sobotu k Pánovu hrobu, abych na tento úmysl slavil velikonoční vigílii.

Drazí farníci, těším se na to, že budeme, snad proměněni osobním setkáním se Vzkříšeným Kristem, vykročit na cestu života velikonočních učedníků. S vděčností za uplynulé dny, Bohu i vám

R.D. Martin Sklenář

Jsem prostřední, má to výhody

V dubnovém čísle Farního zpravodaje se svými slovy představuje Petr Šimon, který se připravuje na život z eucharistie:

Jmenuji se Petr Šimon. Je mi 9 let a chodím do třetí třídy ve škole Movere. Docela se mi tam líbí, hlavně to, že se navzájem posloucháme. V Mikovicích, kam jsem chodil předtím, byl jiný počet spolužáků a nebylo tam moc průšvihů.

Mám 3 bratry a 3 sestry, já jsem prostřední. To má své výhody i nevýhody: naučím se žít s velkými i malými. S malými si můžu hrát a mám dva starší bráčky. To je dobrý. Naše rodina má kapelu, já v ní zpívám a někdy hraju na flétnu. Chci se učít

na trumpetu. Taťka na ní hraje také, ale on nemusel předtím hrát na flétnu. Teď žádné vystoupení nechystáme, protože jsme nemocní. Možná budeme hrát na čarodky (čarodejnice), ale nevím, kde to bude. Loni jsme hráli u Sokola. Chodím na míčové hry a na skauta. Baví mě florbal. Chutnají mi bramboráky a langoše. Rád si hraju sám i s kamarády. Těším se na první svaté přijímání, že budu už víc přiblížený Pánu Bohu.

P.S. Pětí mamka doplňuje, že Šimon family band bude vystupovat v Kraluplech 26. 4. odpoledne na hřišti u Sokola.

Exodus z farnosti?

Milí bratři a sestry, farníci,

nejsem sám, koho v poslední době znepokojuje odchod některých z nás z farnosti kvůli změně duchovního správce. Je patrné, že ne všechno jednání otce Martina se setkává s pozitivním přijetím. Samozřejmě je na svobodném rozhodnutí každého, s kým a kde chce slavit liturgii. Zároveň se tak trochu trhají dlouholetá pouta vytvořená společným slavením tajemství smrti a vzkříšení Krista s konkrétními lidmi, což vnímám jako osobní ztrátu. Proto bych zde rád nabídl svůj přístup ke změnám (nejen) ve farnosti, aniž bych hodnotil otce Martina ani kohokoliv z nás.

Co se mi tedy v životě osvědčuje? Po zorientování v situaci se snažím nové, byť na první pohled nepříjemné změny chápat jako výzvu k novým cestám. Vyrovnání se se změnou předpokládá určitou svobodu od lpění na mém, jakkoliv dobrém postupu. Pozemské cíle beztak opustím nejpozději při smrti. Plány potřebujeme k tomu, abychom měli kam směřovat. Ale Bůh pro nás může mít ještě lepší plány, než tušíme. Proto je škoda se za každou cenu držet svých představ a nevidět nové cesty, které se otvírají.

K čemu nás skutečnost nového kněze ve farnosti může vést? V první řadě bych v ní viděl příležitost osvobození se od kultu osobnosti kněze. Život ve farnosti vidím jako příliš těsně navázaný na osobnost vůdce. Proto se současná změna kněze může leckomu jevit jako fatální i v oblastech, kde

je kněz nahraditelný. Chápu, že největší třecí plochy se vyskytují v oblasti liturgie, kde se evidentně kříží kompetence duchovního správce s představami některých farníků. Tento problém nechci zlehčovat. Ale jsou tu i jiné stránky života farnosti, ve kterých kněz vůbec nemusí mít hlavní slovo a které můžou tíživosti změn zmírnit pod únosnou mez. Vzájemnou lásku si přece můžeme a máme projevovat nezávisle na osobnosti kněze, a to navíc způsoby, které nám jsou vlastní.

A tak se posuňme od některých našich očekávání, která otec Martin zřejmě naplňovat nebude, k vizím hlubšího společného života. Jsme přece Boží děti, svobodní synové a dcery Krále. Z této pozice budeme mimo jiné schopni lépe přijímat i otce Martina s jeho nedostatky, ať už skutečnými nebo zdánlivými, a vidět i jeho dary, kterými nám může sloužit, když ho nebudeme jen soustavně odmítat.

Je třeba tvořit farnost tak, aby byla milým a občerstvujícím místem setkání s Bohem a bližními. Tomuto cíli nemusí nijak prospívat, když všechno pojede jako po másle, když budeme mít všechny kostely jako z cukru a když budeme pořádat přehršel různých setkání, poutí a dalších aktivit. Naopak, může nás to vést k opojení z toho, jak to všechno děláme dobře, takže si ani nevšimneme, jak nám z těch všech aktivit vypadl Bůh i člověk. Akce sice kolikrát vypadají moc hezky, ale ty nejdůležitější věci se dějí vskrytu. Vyslechnutí, porozumění, zájem o člověka je často mnohem víc než to

dobře viditelné. Na to nikdo nepotřebuje organizační talent ani žádné jiné zvláštní schopnosti, stačí být člověkem.

Bohu nebudeme blíž, když vystřídáme farnost ani když tu současnou nabarvíme světle modře. Bohu budeme blíž, když změním sebe. Nebo ještě lépe, když se necháme Bohem proměňovat do Jeho

podoby. Pak třeba uvidíme to, co jsme už dlouho neviděli. Že máme jeden druhého, máme Krista. A ten nám všem svěřil kněžskou službu, odpovědnost za ty, se kterými žijeme. Neptejme se, kde se nám líbí. Ptejme se, kam nás Bůh posílá a komu jsme povoláni zvěstovat Evangelium.

Jan Novák

KOSTEL NIČENÍ

Milí farníci,

Rádi bychom touto cestou poděkovali paní Bláhové za to, že z nás sejmula tíhu neřešitelné situace a ušila spoustu nových kousků kalichového prádla ze starých oltářních pláten, které už z různých důvodů nebylo možné využít pro jejich původní účel. Moc Vám za tuto pomoc děkujeme, paní Bláhová!

Podařilo se nám dohodnout s Technickými službami města, že by občasně uklidili chodník okolo kostela, který je v jejich správě, a který svou neúnavnou aktivitou znečišťují holubi sedávající a hnízdící na našem kostele. Práce je to ale nekonečná a mírně řečeno velmi neefektivní, proto vás všechny prosíme o shovívavost a pochopení v tomto směru.

Z tohoto důvodu jsme zahájili jednání s odbornou firmou, která nabízí instalaci opatření proti tomu, aby holubi mohli vysedávat na kostele a tím ho neustále

znečišťovat. Nyní čekáme na jejich nabídku možného řešení a především pak cenu této služby. Instalace zábran bude prováděna etapovitě. Bohužel však není možné ošetřit nástřešní dešťové žlaby. O dalším vývoji situace boje s holubím trusem vás budeme informovat.

Znovu připomínáme, že byly zakoupeny podložky na pohodlnější klečení pro ty z Vás, kteří sedávají během mše svaté na židlích. Jsou uloženy v poličce s tiskovinami. Můžete si je přede mší vzít a pak zase na toto místo vrátit. Máme vždycky radost, když vidíme, že si je někteří z vás už zvykli brát.

Také chceme touto cestou upozornit, že zpěvníky Koinonia a Hosana jsou trvale přemístěny do poličky s tiskovinami v regálech pod dary. Při rytmičké mši svaté vás tedy prosíme, berte si a pak zase vračejte zpěvníky na toto místo. Děkujeme.

Vaši kostelníci Iva a Michal Žyrkovi.

Nové tváře ve farním týmu

Informace o nových lidech ve farním týmu
Děkujeme manželům Lýdii a Václavu Musilovým, kteří se s nadšením ujali organizace farní kávy každou první neděli v měsíci. Oba mají ke kávě i k budování „kávového“ společenství velmi kladný vztah a rozhodně Vás pokaždé na farní kávu uvítají s úsměvem a upřímnou radostí - tedy s výjimkou farní kávy v dubnu, kdy je bude zastupovat paní Líba Sakalová. Pokud byste se třeba v rámci farní kávy chtěli na něčem domluvit nebo na něco zeptat, můžete kontaktovat Václava na telefonním čísle 777 177 341. Preferuje komunikaci přes whatsapp nebo SMS.

Dále představujeme a vítáme do týmu novou nástěnkářku paní Kláru Palasovou. Klárka disponuje spoustou krásných

obrázků a výstřižků a také chutí do toho, aby naše nástěnka byla barevná, krásná, přehledná, zajímavá a čtivá. Pokud byste měli zájem umístit na nástěnku nějaký zajímavý plakát nebo třeba inzerát, prosím, spojte se s touto usměvavou mladou dámou na telefonním čísle 723 525 965.

Třetím „přírůstkem“ do farního týmu je paní Michaela Sedláčková, která se stala v naší farnosti hlavní organizátorkou Noci kostelů. Míša je v kontaktu se všemi, kdo budou ve farnosti v jednotlivých kostelích tuto akci

zajišťovat, a zároveň je styčnou osobou pro komunikaci s ústředím Noci kostelů na pražském arcibiskupství. Díky ní jsou již všechny kostely přihlášeny na oficiálním webu Noci kostelů a zajistí též, aby se plánovaný program dostal též na oficiálně vytištěné plakáty, a spoustu dalších neviditelných činností spojených s touto ušlechtilou akcí.

Rádi bychom Vám touto cestou představili též nového kostelníka v Holubicích, pana Jaroslava Klapetka. O „svou“ rotundu pečuje s láskou a ví o ní mnoho důležitých dat a

informací. Jsme si jisti, že bude velmi potěšen, když některou z vyhlášených sobot (aktuálně by to měla být pravidelně 4.sobota v měsíci) dorazíte slavit mši svatou od 16:00

do Holubic. I tento chrám, který patří do naší farnosti, si zaslouží být námi promodlen a navštíven. Pokud byste měli zájem o nějaké bližší informace o rotundě nebo o konání mše svaté, neváhejte a kontaktujte pana Jaroslava na telefonním čísle: 723 250 735

Všem výše uvedeným dobrovolníkům mnohokrát děkujeme za jejich rozhodnutí pro bezplatnou službu farnosti a přejeme, ať jim i jejich rodinám Pán žehná a vše mnohonásobně odplatí!!!

(red)

Hra na varhany, to je modlitba

Vojtěch Hrňák studuje druhým rokem na hudební katedře pedagogické fakulty v Hradci Králové. „Po skončení bych měl učit hru na varhany v ZUŠ,“ říká student, který občas doprovází v naší farnosti mše svaté. Mám moc ráda, když se po požehnání Vojta opře do klaviatury, rozezvučí i ty hodně hluboké píšťaly a kostel naplní bohatou a hbitou hudbou. Jeho volná hra je nakažlivě radostná. Těším se, že takový bude i koncert ve **Velvarech v sobotu 27. 4.**

Jak jsi se stal varhaníkem?

Chodil jsem v kralupské ZUŠ na klavír, ke kterému jsem přibral akordeon. Potom jsem ale přešel na varhany a těch se od té doby držím. Původně jsem neměl varhany jako vysněný nebo oblíbený nástroj, to mi vnukla mamka, že bych mohl hrát v kostele. Neměl jsem žádný vzor, prostě jsem to zkusil a bavilo mě to. V ZUŠce mě učila Dušana Vojnová, připravila mě na hraní při liturgii, ale později už jsem se hodně písni učil sám. Pomohl mi až varhanní kurz vedený Miroslavem Pšeničkou. A to mě nadchlo. Uviděl jsem, jaké to je hrát na úrovni.

Jaký to byl kurz?

Pořádá ho arcibiskupství pražské. Je určený pro amatérské chrámové hudebníky. Přišel jsem jako amatér, ale ten kurz mě opravdu hodně naučil a hodně mě posunul dál.

Je důležité, aby byl varhaník věřící?

Náš učitel přistupuje k hudbě jako k modlitbě. Ono to tak skutečně je. Hudba, která vznikla jako oslava Boha, je naplněná Duchem svatým. Ten, kdo ji hraje, se opravdu modlí. Pro mě je to důležitý rozměr.

Tvoje rodina bydlí v Lešanech, což je, jak říká tvůj táta, takové trojmezí -kousek od Nelahozevsí, Velvar i Kralup. Doma všude a nikde. Jaký máš vztah k Velvarskému kostelu sv. Kateřiny?

Sem jsme chodili na mše úplně původně, chodil jsem tam jako malý. Takže mám k tomu kostelu zvláštní vztah. A svoje první velvarské hraní nezapomenu nikdy. Nebyla to obyčejná mše. Hrál jsem tam zrovna když celebroidal kardinál Dominik Duka a bylo to při první postní neděli. Při té se mění liturgie, nehraje se „Sláva na výsostech“ a já jsem zahrál ten tón...

...a pan kardinál to přešel shovívavě. Pamatuju si to. Od té doby jsi jako hudebník hodně vyrostl. Jaký bude tvůj koncert?

Do programu jsem vedle Bacha či Mendelssohna zařadil i Luboše Sluku. To je současný autor, který by mohl návštěvníky zaujmout. Mám velkou radost, že byly nedávno varhany naladěny. Těším se, jak budou hrát.

Při hraní budeš mít pomocníka. Proč? Potřebuju někoho, kdo mi bude otáčet noty a zároveň měnit rejstříky. Bez toho bych se neobešel, nehrál bych plynule. Obzvláště u skladby od Sluky, tam bych neměl bez registrátora vůbec šanci. Tam to všechno rychle navazuje, ruce musím mít pořád na klaviatuře. Ten registrátor, to je můj kamarád, spolužák z varhanního kurzu. Já také někdy registruju spolužákům nebo učitelům.

Bude koncert ve velvarském kostele pro tebe něčím výjimečný?

Bude to můj nejdelší sólový koncert. Poslední čtyři roky jsem hrál během Noci kostelů, vystupoval jsem s veltruskými hudebníky, nebo s naším nelahozeveským sborem. To bylo ale vždy v rámci ještě jiného programu. Také bych rád využil všechny možnosti moc pěkného nástroje a rozezvučil všechny jeho barvy.

Magdalena Čechlovská

VARHANNÍ
KONCERT VE
SV. KATEŘINĚ

VOJTĚCH HRŇÁK

Zahraje skladby od J. S. Bacha, N. Brunhse,
J. K. Vaňhala, F. Mendelssohna a L. Sluky.

27. 4. 2024 od 17.00
Velvary, kostel sv. Kateřiny

vstupné dobrovolné

Otec Václav Šustr žehná z Říma

Milí kralupští farníci,

byl jsem požádán, zda-li bych vám nemohl napsat krátký text o tom, čím právě žiju. Jak

bych mohl takové nabídky odolat, když se jedná právě o vás? Vždyť jak pravila jedna ze sester v Nepomucenu, když jsem

nastupoval do Kralup: první farnost, první láska! Tak tedy...

Jak jistě dobře víte, z Kralup jsem se přestěhoval do Stodůlek. Byla to pro mě pastorační zkušenost úplně jiná, neboť už se nejednalo o objíždění několika kostelů s menšími (a přesto pěknými) komunitami, ale jen o dva kostely, ve kterých se v neděli na bohoslužbách sešlo kolem tisícovky věřících. To je samozřejmě z velké části podmíněné počtem obyvatel tohoto pražského sídliště, ale také živou a stále se rozvíjející komunitou. Kromě kaplanování ve farnosti jsem měl na starosti také Církevní mateřskou školu Srdíčko, která se na sídlišti nachází. Se 126 dětmi a 28 zaměstnanci se jednalo o největší církevní školku v České republice.

Ve Stodůlkách bylo tedy stále co dělat a pro mladého začínajícího kněze to byla skvělá zkušenost, za kterou jsem moc rád.

Po dvou letech krásné a velmi intenzivní služby ve Stodůlkách jsem byl poslán zpět do

Říma, abych si rozšířil své vzdělání. Konkrétně licenciátním studiem pastorální teologie na institutu Redemptor Hominis při Papežské lateránské univerzitě. “Zní to hezky, ale co to je?”, možná nejednomu může jít hlavou. Velmi zjednodušeně řečeno se jedná o teologický obor, který se zabývá tím, co, jak a proč dělat v pastoraci tak, aby vše dávalo smysl a nevytratil se z celého počínání duchovní rozměr. Studium je složeno z normálních předmětů, které jsou zakončeny zkouškou, jak je to obvyklé na vysoké škole. Předměty jsou zaměřeny na různá témata - od biblistiky, přes manželství, evangelizaci a duchovní doprovázení až po sociologii. Přednášky jsou v italštině a přednášející jsou z různých koutů nejen Itálie. První semestr mám úspěšně za sebou, a tak mě čeká ještě rok a půl zakončený obhajobou licenciátní práce, období malého doktorátu. O letních prázdninách,

Vánocích a Velikonocích jsem ale v Praze ve smíchovské farnosti, kde

jsem ustanoven jako výpomocný duchovní.

Často a rád na vás vzpomínám. Děkuji za vaši trpělivost v mých začátcích a za všechno to dobré, co jsem mezi vámi mohl načerpat a prožít, moc si toho vážím a žehnám vám z Říma!

P. Václav Šustr

Vezměte a jezte, vezměte a pijte...

Drazí bratři a sestry, v našem liturgickém okénku se věnujeme aktivní účasti věřících. Už jsme si představili aktivní účast vnitřní, vnější a nyní se dostáváme ke třetímu rozměru této účasti, a to je svátostná. Co ale tato svátostná účast znamená? Jde jen o to, aby člověk přistoupil k svatému přijímání? Nebo má tato účast i jiný rozměr?

Když budeme sledovat dějinný vývoj liturgického slavení a přijímání eucharistie, budeme v různých etapách dějin pozorovat odlišný přístup. V rané církvi patřilo slavení mše svaté a přijímání eucharistie podstatně k sobě. Bylo nepředstavitelné, že by někdo slavil „Večeři Páně“, účastnil se „Lámání chleba“ a přitom nepřijímal.

Ve středověku se z různých důvodů začal rozšiřovat postoj, že stačí Krista v eucharistii vidět a jeho přijímání se stalo spíše výjimečností, protože obyčejný člověk toho není hoden! Proto se rozšířilo užívání velkých hostiích v rukou kněze, zvonění, adorací a eucharistických procesí – aby co nejvíce lidí vidělo... Nauka o transsubstanciaci (přepodstatnění) prohloubila tento přístup.

Církev ve svém učení nikdy nepovzbuzovala k tomu, aby věřící nepřistupovali k eucharistii. Naopak, opakovaně je k tomu vybízela. A tak učení Druhého vatikánského koncilu není převratnou novinkou, to spíše soustavné uvádění do praxe vedlo k tomu, že se věřící ve 20. stol. znovu navrátili k praxi častého přijímání eucharistie. Byl to již

papež Pius X., který vedle časného přijímání hovořil také o častém. Církev pak rozvíjela a opakovala tezi, že Ježíš neřekl, „vezměte a vizte“, ale „vezměte a jezte, vezměte a pijte“. Tedy, eucharistii slavíme proto, abychom ji přijímali, abychom se jí sytili, abychom se jí nechávali proměnit. Samozřejmě ale nadále platí, že k jejímu přijímání jsou i překážky, kterým je zvláště stav těžkého hříchu, v němž člověk žije, nebo stav, který mu brání k eucharistii přistupovat.

Postupme ale dál. Všem nám je snad jasné, že zde nejde jen o nějaké přijímání pokrmu. Že v eucharistii jde o mnoho víc. V televizi běžel jeden pořad: „jste to, co jíte“. Můžeme říci, že u eucharistie se výrok stává pravdivým novým a zvláštním způsobem. Ano, my se spojujeme s Kristem. Ale my se také „stáváme“ Kristem, tedy alespoň v tom slova smyslu, že ho máme napodobovat.

Jedním ze základních úryvků, který nám představuje tajemství eucharistie, je šestá kapitola Janova evangelia. A tam čteme Ježíšova slova: „amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“. A pak teprve Ježíš připojuje pozitivní vyjádření: „kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den“.

Slyšíme dva podobné výroky, jeden negativní, jeden pozitivní. Nachází se v nich ale jeden podstatný rozdíl. Zatímco v negativní výpovědi (nebudete-li jíst) je užito slovo od slovesa „esthió“, tedy termín

vyjadřující prosté jezení, tak v pozitivně postavené výpovědi (kdo jí mé tělo), je užito sloveso „trógó“, což znamená nejen jíst, ale také žvýkat a mnohé další výrazy. Ježíš vybízí k tomu, aby člověk „žvýkal“ jeho tělo, aby jej přežvykoval. Člověk nemá přijímat pokrm, který mu Ježíš nabízí, jen povrchně, ale má si ho osvojovat. Má jeho život přijímat za svůj. Má ho rozmělnit tak, aby se stal stravitelným i pro jeho vlastní život.

Jaký způsob života si má osvojit je patrné z úvah o nápoji, který Ježíš nabízí.

Krev byla podle semitského vnímání sídlem života. Proto bylo přísně zakázáno požívat krev. Požití krev někoho znamenalo přijímat jeho sílu, jeho ducha, jeho život. Ježíš prolévá svou krev pro to, aby ji člověk mohl požívat, aby z ní mohl přijímat Jeho život, vitalitu jeho života. To ale není vše. Onou krví také ukazuje, jakou realitu života člověk přijímá.

Proto, aby člověk mohl přijímat tento život, bylo třeba, aby Ježíš svůj život položil, aby svou krev prolil. Tím, že Ježíš dává svůj

život, tím ho dává nám všem. Tím, že ho ztrácí, ho rozdává všem. Pít Ježíšovu krev z náboženského hlediska židovského národa znamenalo hazardovat se svým životem, dělat věc, která si zasluhovala trest. Přijímat Ježíšovu krev vyžaduje od člověka, aby „si zahrával“ se svým životem. Vyžaduje se totiž od něho, aby přijal Ježíšův způsob života – ztratit svůj život, prolít jej. Pít Ježíšovu krev znamená nastupovat cestu trestu smrti. Od člověka se vyžaduje, aby začal se svým životem nakládat tak, jak s ním nakládal Ježíš.

Svátostná aktivní účast na slavení mše svaté od nás tedy vyžaduje, abychom si osvojili, abychom „rozžvýkali“ a do svého života nechali proniknout Ježíšův způsob života. Teprve pak naplníme další Ježíšova slova, která pronesl v předvečer své smrti

ve večeřadle: „to konejte na mou památku“ (synoptická evangelia), nebo „dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já“ (Jan 13,15).

U jídla obecně platí, že přijímaný pokrm se stává naším tělem. U eucharistie je to ale pravý opak. My se stáváme tím, co přijímáme. Přijímat eucharistii tedy zcela přirozeně vyžaduje změnu mého smýšlení, způsobu prožívání mého života. Bez tohoto ani vlastně není možné plně mluvit o svátostné účasti. A naštěstí je Bůh v tomto náročném úkolu k nám natolik milosrdný, že nás ve svátosti svého Těla a své Krve zahrnuje svou svátostnou milostí. Sám Bůh nám pomáhá, abychom tento úkol mohli splnit.

Jak častokrát potřebuje ale přijímat tento pokrm? Stačí nám to jednou za týden? Dovolil bych si citovat z dokumentu již zmíněného papeže Pia X. Ten v dokumentu z 20. prosince roku 1905, Sacra Tridentina Synodus, hovoří o častém přijímání. Jak často má člověk eucharistii přijímat? „Posvátný Tridentický sněm, uvažující o nevýslovných pokladech milosti, které jsou svěhovány věřícím v přijímání Nejsvětější eucharistie, říká: «Nejsvětější koncil by si přál, aby na každé mši svaté, věřící, kteří se jí

účastní, se nespokojovali pouze s duchovním přijímáním eucharistie, ale aby přijímali eucharistii také svátostně». Tato slova ukazují dostatečně jasně, jak si církev přeje, aby všichni věřící přistupovali každý den k této nebeské hostině, z níž mohou přijímat hojné plody posvěcení.

Církev si přeje, abychom přijímali každý den. Pochopitelně, musíme brát v potaz, že lidé chodí do práce, mají další povinnosti. Že usilovat o to „každý den“ by v některých případech mohlo být i špatné, jít na úkor povinností vyplývajících z našeho povolání. Ale přesto bych zval k tomu, abychom přemýšleli o tom, zda nejsou dny, kdy bychom mohli slavit eucharistii, kdybychom se mohli sytit tímto svátostným pokrmem, a kdy tak nečiníme jen proto, že „nemusíme“, že je všední den, že se mi nechce, že si na to neudělám čas...

Slavení a přijímání eucharistie je zdrojem a vrcholem veškerého křesťanského života. Ve slavení a přijímání eucharistie, „v rozžvýkávání“ Ježíšova těla se učíme tomu, jak správným způsobem naložit se svým životem, a jsme zahrnováni svátostnou milostí, kterou nám náš Pán v hojné míře nabízí.

R.D. Martin Sklenář

Ještě stále jsou to Farní listy...

Jak jste jistě zaznamenali, snažíme se o změnu názvu našeho měsíčníku. Pár nápadů se už objevilo, ale zatím jsou to hodně pracovní, nevázně míněné nebo nahodilé. ...dobře, přiznávám, prostě jsem chytla několik farníků za ruku a že je nepustím (znáte Cimrmanovu hru Švestka,ne?), dokud mi nějaký návrh neřeknou. Někdo se mi

vyškubl, ale něco přeci mám: „Zprávy z farnosti“, „nechejte Farní listy“, „LOM – Listy otce Martina“, „Boží LOM“, „Krapis jako Kralupský časopis.“ Tak vidíte. Zatím nic moc, nebo jo? Prosím, přidejte svůj nápad. Sms, na 605804620, nebo na casopis.farnosti@gmail.com Děkuju.

Magdalena Čechlovská

Vzpomínka na kralupské Židy

První březnový čtvrtek jsem se zúčastnila velmi zajímavé události v našem městě, kterou iniciovaly a zorganizovaly naše milé farnice Olga Měkotová a Libuše Sakalová spolu s vynikající sbormistryní a klavíristkou paní Pavlou Kšicovou.

Kralupy nad Vltavou se připojily k desítkám měst v České republice, v nichž můžete při toukách městem narazit na „zlatou“ dlažební kostku na chodníku před

domem, ve kterém žili židovští občané a kteří byli nacisty odvečeni a nakonec popraveni v některém z koncentračních táborů. Vzpomínková akce začala v Přemyslově ulici u domu čp. 359, tedy před domem, v němž se narodil pan Miroslav Goldberger, na jehož památku byl do chodníku položen kámen zmizelých (Stolperstein).

Miroslava Goldbergera zmiňuje nejstarší kralupská skautská kronika jako skautského mecenáše. V roce 1935, kdy byl v Kralupech založen první skautský oddíl, mu bylo 14 let a jeho rodina finančně podpořila vznik skautského střediska v Kralupech. O pár let později ale pan Goldberger i všichni jeho příbuzní zahynuli během druhé světové války v koncentračních táborech.

Kralupští skauti přišli v hojném počtu, stáli čestnou stráž a na závěr této pietní akce všichni zazpívali junáckou hymnu. Akce se

zúčastnilo i mnoho vážených hostů, např. předseda židovské obce Teplice, pan Michael Lichtenstein, paní Rada Rutová za Institut Tereziínské iniciativy a také představitelé našeho města.

Po skončení této části jsme byli pozváni do nedalekého Městského muzea. Tam vzpomínková akce pokračovala částí věnovanou připomínce 80. výročí vyvraždění

tereziínského rodinného tábora v Osvětimi, kdy bylo během noci z 8. na 9. března 1944 zabito 3792 židovských vězňů. Byla to největší hromadná vražda československých občanů v našich novodobých dějinách.

Program zde začal zcela ve tmě za procítěného zpěvu pěveckého sboru Euphonia a klavírního doprovodu paní Pavly Kšicové. Během první písně jedna z dívek zapálila postupně všechny svíčky na menoře a světlo vycházející ze svícnu upoutalo pozornost nás všech a navodilo jedinečnou

a neopakovatelnou atmosféru celého večera.

Židovské písně se střídaly s vyprávěním hostů a my jsme se mohli dozvědět mnoho informací o době a hrůzných činech, na něž bychom neměli nikdy zapome-nout.

Promluvili k nám postupně stávající i bývalý ředitel Městského muzea – pánové Havlík a Racek, také ředitelka Nadačního fondu obětí holocaustu,

Paní Dita Krausová vyprávěla v kralupském muzeu.

paní Marta Malá, sbormistryně paní Kšicová a dvě studentky Dvořákova gymnázia v Kralupech.

Hlavním hostem byla paní Dita Krausová, přeživší holocaust a autorka knihy *Odložený život*. Paní Dita bylo 13 let, když byla s rodinou odvezena nejdříve do Terezína a poté do Osvětimi, Hamburgu a nakonec Bergen-Belsenu, kde se naštěstí dočkala osvobození britskou armádou.

Z vyprávění paní Dity, která osobně zažila všechny ty hrůzy, o nichž můžeme číst a před kterými mnozí lidé raději zavírají oči a zacpávají si uši, šel mráz po zádech. Paní Dita o těchto věcech ale dokáže hovořit s laskavostí a nezahořklým tónem. Nikdy před

tímto večerem jsem se s takovým člověkem nesetkala. Byla jsem jí zcela ohromena a vlastně jsem stále. Na paní Ditu Krausovou

myslím prakticky každý den od tohoto večera, především ve chvílích, kdy si uvědomuji luxus vlastního života – například když si přidávám na ve sprše ještě trochu více teplé vody nebo si při

nedělním obědě přece jenom přidám ještě jeden knedlík a omáčku, i když už mám břicho nacpané k prasknutí....

Moc děkuji všem organizátorkám, že nám zprostředkovaly tuto možnost a opravdu nezapome- nutelný zážitek! **Iva Žyrková**

Oy ir klejne lechtelech

Ó vy malá světýlka, vy vypravujete pověsti, příběhy nespočetné.

Vy vypravujete o krveprolitích, šikovnosti a odvaze, o zázraku bývalém.

Když vás vidím blikat, vše se třpytí a vypráví starý sen.

Žide, ty jsi bojoval, ty jsi vítězil, je těžké tomu uvěřit.

Pastorační rada: její struktura

Drazí farníci, jak jsem avizoval v minulém čísle, v dnešním článku bych v čase přípravy na volby do PRF rád představil, jak bych si její fungování představoval.

Prožíváme období mezi dvěma zasedáními biskupské synody, která se věnuje tématu synodality. Nevím, jak moc jste tímto

tématem v naší farnosti předchozí roky žili, zda se zde utvořily a scházely synodální skupinky. Synodalita je krásnou ukázkou toho, jak by měly žít farnosti, jak by měla fungovat diskuze ve farnosti, a tudíž můžeme i říci, jak by mohla částečně působit i pastorační rada.

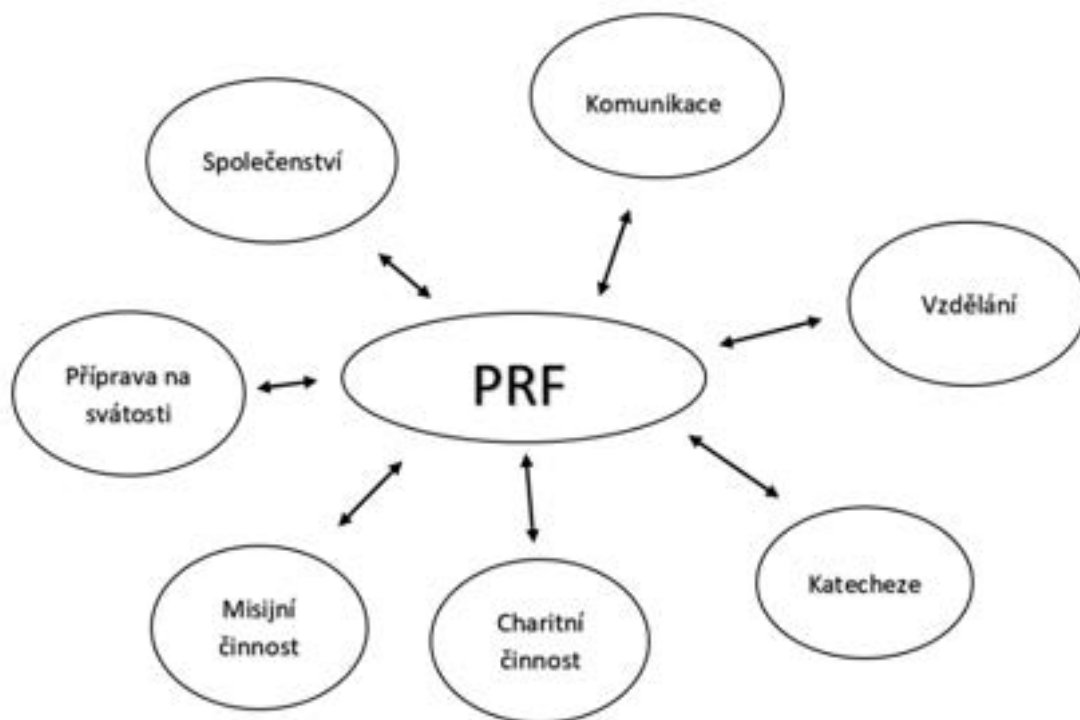
Synodalita povzbuzovala k tomu, abychom se společně bavili, naslouchali podnětům Ducha svatého, modlili se a hledali pozitivní věci, na kterých se shodneme a kterými se můžeme vzájemně obohacovat. A které pak můžeme společně v našem úsilí prohlubovat svůj vztah s Pánem a následovat ho, dělat.

Následující řádky nejsou přesným představením toho, jak to bude, ale jedná se o vizi, nástin toho, z čeho budeme vycházet a k čemu budeme směřovat, čemu se budeme učit. Záležet tedy bude také samozřejmě na konkrétních členech, na jejich ochotě, na naší schopnosti společně spolupracovat, učit se a kráčet...

Nejprve k osobám. Členy PRF jsou na základě svého ustanovení: já, ředitelka charity paní Kovářová a zástupce školy Movere. Dále budou vámi voleny čtyři další osoby a stejný počet osob pak jmenuji já osobně. Rád bych, aby jednotliví členové pak byli pověřeni starostí o konkrétní oblast života a poslání farnosti. Zmíněnou oblastí může být například vzdělávání; katecheze; společenství; charitativní činnost; misijní činnost;

přípravy na svátosti; komunikace. (viz graf) S ohledem na zvolené členy a nápady mohou být některé oblasti třeba ještě přidány.

Každého člena PRF vyzvu, aby si vytvořil vlastní skupinu spolu-pracovníků (např. pět lidí). Tyto skupinky nazvěme pracovní pastorační synodální skupinka (PSS). Tyto

PSS se budou scházet podle potřeby a v modlitbě a společné diskuzi hledat možnosti a rozlišovat, jaké jsou výzvy v dané oblasti v naší farnosti a jak by se mohly realizovat. Jejich úkolem nebude připravovat, zapojovat se do utváření, ale modlit se, rozlišovat a předkládat podněty.

Po modlitbě, dialogu a rozlišování pak PSS dodají „materiál“ PRF, která se jimi bude následně zaobírat. Pokud to budou věci, které nebudou třeba projednávat, schválí je PRF „přes mail“. Pokud budou mít členové PRF nějaké námítky, sami budou chtít o daném tématu diskutovat, bude se to probírat na zasedání PRF.

Tyto PSS se budou scházet pod vedením člena PRF. Do skupinky se bude moci přihlásit každý farník, ale zároveň bude ponecháno konkrétnímu členovi PRF, aby si zvolil, koho ve skupince chce mít – bude mít poslední slovo ve výběru. Pokud vezmeme, že v každé skupince bude třeba pět až osm lidí, pak to znamená, že se takto zapojí do diskuze 35-56 farníků.

Jak jsem již zmínil, volby do PRF v naší farnosti ukazují, jak moc po funkční PRF toužím. Vidím v ní jedinečný nástroj pastorační činnosti farnosti. Je ale třeba, aby každý pochopil, jaké je jeho místo a objevil své možnosti zapojení se (viz minulé číslo farních listů). Všechny zvu,

abychom se za volby a činnost PRF modlili. Zvu všechny, aby se také zamýšleli nad jejím fungováním a nad tím, jak se sám mohu zapojit. Kéž by se PRF stala prostředím modlitby, naslouchání a rozlišování, podnětným prostředím, kde se každý zamýšlí nad výzvami současné doby v naší farnosti a hledá, jak dále společně následovat Pána, poznávat ho a prohlubovat s ním svůj vztah.

Tím se dostáváme k příštímu číslu farních listů. V nich bych rád představil výzvy, které v církvi dnešní doby a i v naší farnosti vidím. Tedy vytyčil určité vize, cíle a směřování...

R. D. Martin Sklenář

Herna pod farou už čeká na děti

Jak již informoval o. Martin ve farním týdeníku, na faře máme nově zřízenou hernu pro děti a mládež. Naleznete ji v suterénu fary, hned naproti schodům, tedy tam, kde se dříve také vyučovalo náboženství. V herně na vás čekají dva terče na šipky (a šipky), dále stolní fotbálek, Xbox a a několik deskových her. Můžete sem přijít s kamarády a ukrátit si čas než pojedete váš autobus nebo vlak, počkat tady na hodinu hudebky, nebo jiného kroužku či nábožka. Neváhejte a přijďte hernu osobně vyzkoušet. Nabízí se místo, kde se můžete pobavit a odpočinout.

V suterénu fary také vzniká nová učebna náboženství. Ve chvíli, kdy píšeme tento článek, ještě není zcela hotová, čeká na vymalování, ale dá-li Pán, až vy budete

tyto řádky číst, už bude možná hotovo. V učebně sice není mnoho denního světla, zato v horkých letních dnech nám nabídne příjemný chládek.

A třetí místností, která již bude brzy hotova, je nově vznikající kaple, taktéž v suterénu fary. Byla vyrobena nádherná barevná vitráž s vyobrazením svaté Rity. Je to ruční práce naší milé farnice paní Karolíny Novákové. Je neuvěřitelné, jak šikovné lidi ve farnosti máme. Děkujeme!!! V kapli dále stojí oltář z dílny pana Knapka a v nejbližší době bude dokončen i svatostánek. Předstěnu, ve které bude uložen svatostánek již nádherně vymalovala Emily Guthrie.

Všem, kdo se jakýmkoliv způsobem zasloužili o vznik těchto nových místností, upřímně děkujeme!

Michal Žyrek

Pier Giorgio Frassati (1901-1925)

Blahoslavený s tělem horolezce a duší křesťana.

“Vivere, non vivacchiere!” (“Žít, ne přežívat!”)

“Verso l’alto!” (“K výšinám!”)

“Nežiji já, ale žije ve mně Kristus.” (Gal 2,20)

Šestého dubna, v roce, v němž se narodila i Dvořáková Rusalka, přišlo na svět v severoitalském průmyslovém Turíně miminko pojmenované Pier, křtěné po dědečkovi i středověkém drakobijci Jiří, Giorgio.

Ve městě se teprve dva roky proháněla auta Fiat, ale už od 16. století byl Turín slavný díky Iněnému plátnu a od století 19. se město stalo působištěm dona Bosca. Pier se svou mladší sestrou Lucianou vyrůstali v luxusním domě s koněm Parsifalem, kočkami a psy. Sestřička Elda bohužel zemřela v osmi měsících. Jejich rodiče znali tragiku života dobře - maminka Adelaide, úspěšná malířka, přišla o svou dvacetiletou sestru kvůli infarktu, tatínkovu sestru zabil její zhrzený snoubenec. Alfredo Frassati založil noviny La Stampa vycházející dodnes. Jeho vliv byl obrovský, internet ani televize neexistovaly, otec budoucího blahoslaveného proplouval vodami turínské elity přirozeně, později zvládl i roli velvyslance v Německu. Děti prožily poměrně spartánskou výchovu, rodiče na túrách dětem někdy zakazovali pít, argumentovali, že sliny v puse jim postačí.

Pro mě divné, na druhé straně se Pierovi zocelení v krátkém, o to hutnějším životě, hodilo a se sestrou si vytvořili pevné spiklenecké pouto, i díky několikaletému vzdělávání doma.

Během středoškolských studií mladý Ital neuspěl ve zkoušce z latiny a musel přestoupit na jezuitskou školu. Neúspěch se stal duchovním požehnáním - u jezuitů přičichl ke spiritualitě a jeho život se zcela proměnil. Rozhodl se ke každodennímu přijímání Eucharistie, k čemuž potřeboval souhlas rodičů. Zdráhali se, církev respektovali, ale nechtěli mít doma “pánbíčkáře”. Nakonec svolili a Pier nadšeně vtrhl k jezuitskému učiteli: “Vyhrál jsem!”

Od syna se podvědomě očekávalo převzetí novin, jeho nádherná podmanivá tvář dávala naději svatbě s krásnou bohatou dědičkou. Kapitál by se zmnožil, rod by nevymřel po meči. Táta míní, Pán Bůh mění.

Pier odmala projevoval spíše než zájem o firmu silný soucit s chudými. Jeho pozdní příchody na večeri nebyly důsledkem bezcílného bloumání městem, ale služby chudým. Pomáhal, kde se dalo, i v zapáchajících čtvrtích, kolikrát přišel domů bos, boty daroval chudému. Stejně tak se z Pierova těla ztrácely kabáty a ani peníze se v jeho kapsách dlouho neohřály. V Itálii dvacátých let neexistoval propracovaný sociální systém, dost chudých rodin živořilo. Z první světové války se spousta živelů rodin nevrátila a někteří z navrátilých byli zmrzačení, špatně zaměstnatelní. Někteří

Turínští měli štěstí, když narazili na Pierra, pomáhal nezištně. Když mu tatínek dal možnost volby – auto, nebo peníze-syn si zvolil peníze, aby je obratem rozdal chudým, zejména vdovám. Pier vstoupil do Spolku sv. Vincenta z Pauly, stal se terciářem dominikánů, obdivoval salesiány a prohlašoval: "Charita nestačí, je třeba sociální reformy."

Mladý Ital ale nechodil s pyšně-zbožným výrazem, zachmuřenost mu nebyla vlastní. Rád recitoval Danta, obdivoval Savonarolu,

Kateřinu Sienskou i Akvinského. Na túrách sbíral horniny, fotil, bavily ho i výstavy a hudba. Jakmile ale v horách začal zpívat, kamarádi mu raději zacpávali pusku bonbóny. Ve škole, která ho spíš nudila, vymýšlel "pranky"- při zkoušce neváhal doručit profesorovi balíček s tající zmrzlinou - a sport, to bylo jeho! Šermoval, jezdil na koni, plaval, bruslil, plachtil. S Alpami nadosah trávil v horách spoustu času. Vhled do reality v chudinských čtvrtích potřeboval vyvážit výšinami a pocitem Boží blízkosti. Když dolyžoval ke kapli, zapíchl klidně lyže vedle ní a šel se pomodlit, jeho kamarádi ho často přirozeně následovali. Začal studovat důlní inženýrství, aby se mohl ocitnout blíž horníkům, jejichž podmínky byly hrozné, a toužil jim přiblížovat Krista. Knězem se stát nechtěl, jako laik, říkal, ho lidé přivítají vřeleji.

Rok před smrtí založil recesistickou skupinu Tipi Loschi, takovou italsko-katolickou verzi Monthly Pythonů - vymysleli si svého svatého a ve stanovách měli zákaz dovozu pepře a hmyzu do Itálie.

Poválečná Itálie byla turbulentním místem, kde se začal rozmáhat fašismus. Ač podnikatel, Alfredo Frassati fašistickému

vábení nikdy nepropadl. Jeho syn se účastnil riskantních prodělnických pochodů, několikrát byl zadržen. Fašisté ubližovali dělníkům, kněžím, svým kritikům. Někteří

lidé řádění fašismu nepřežili. "Černokošilníci" někdy přepadali protivníky, kterým lili do úst ricinový olej, jiné pomazali výkaly a ravenenský kněz Giovanni Matteotti, vojenský kaplan z první světové války, kvůli svému antifašismu zemřel krutou smrtí. Dvojice barbarů mu rozmlátila hlavu holí. Sestra Luciana bratrovi v dopise píše: "Stačilo zařvat: Ve vlaku je kněz! A vlak nesměl odjet ze stanice." V roce 1922 se konal říjnový pochod na Řím, po němž byla upevněna fašistická moc.

Rodiče se často hádali a jejich vztah spěl k rozluce. Syna to ohromně trápilo, cítil, že když se rodiče rozvedou, něco v něm zemře. Tak moc si nepřál jejich rozchod, že obětoval i lásku - tušil, že o tři roky starší nádhernou a na matematiku velmi chytrou Lauru Hidalgo ze skupiny Tipi Loschi, by rodiče nepřijali, ve dvacátých letech se neočekávaly nerovné

sňatky a osiřelá dívka, která byla “jen” milá, hezká, chytrá a dobře lyžující, by otci pravděpodobně nevoněla, nebyla by na úrovni. Pier nechtěl vystavět na ruinách rozchodu rodičů své případné manželství a o citech k Lauře věděla jenom sestra z jeho dopisů. Dodnes nevíme, zda Laura o Frassatiho citech vůbec věděla.

A druhá oběť? Ta byla zásadní. V domě byla umírající babička, rodina se o ni starala. Stal se ale malér - u Piera propukla obrna. V domě se všichni točili okolo příbuzné se smrtí na jazyku a maminka synovi ještě dva dny před jeho smrtí vyčítala nezájem o umírající babičku, dostal pouze aspirin... Jenže tělo během pěti dnů

tuhlo víc a víc, začal padat u růžence a tušil, že už se vzdaluje italskému království a čeká ho to věčné. Svou smrt se rozhodl obětovat za smíření rodičů. Obrna, kterou přežil například Alan Alda (ano, Hawkey z M.A.S.H.e), nebo prezident Roosevelt, mrzačila a zabíjela v dobách svého vrcholu spousty lidí.

Pier v bolestech zemřel, ve wolkerovském věku. Jeho poslední starostí bylo, jak se daří jisté chudé rodině. Sestra Luciana přijela kvůli očekávané babiččině smrti, a nakonec

musela zvládnout i pohřeb svého jediného, tolik blízkého bratra. Jeho rodiče až na pohřbu zjistili, že pod svícnem je opravdu tma, měli doma světce a neviděli to.

Na pohřeb přišly stovky chudých, zastínily turínskou elitu. Byli to znovu chudí lidé, kteří si vymohli proces jeho blahořečení. V roce 1933 se přihodil zázrak

paralyzovanému Domenicu Sellanovi trpícímu tuberkulózou páteře. Kněz mu přinesl obrázek s Pierem a umírající čtyřicetiletý muž nemoc překonal.

Při exhumaci v osmdesátých letech byla zjištěna neporušenost těla, v roce 1990 ho Jan Pavel II. jmenoval mužem osmi blahoslavenství. A protože ke kanonizaci

je potřeba nového zázraku, i ten se přihodil. V roce 2011 jistý Kevin Becher spadl z druhého patra. Nalomil si lebku, silně poškodil mozek. Rodina byla doktory připravována na hrozbu smrti. Kevin upadl do kómatu, ale stala se zvláštní věc: Rodiče a blízcí se začali horečnatě modlit právě k Frassatimu. Kevin se z kómatu probral. Vyprávěl, jak se mu zdál celou dobu divný sen – zavřenému v pokoji k němu promlouval jakýsi tmavovlasý spolubydlící. Nabádal ho, ať ještě neodchází, ať je

trpělivý. Snažil se ho zabavit, co to šlo, dělal s ním úkoly a dokonce si s ním zahrál i fotbalovou videohru FIFA. Maminka po Kevinovu vyprávění měla divné tušení, zaběhla pro Frassatiho fotku a syn v šoku odvětil: "To je divné, to je on!" Frassatiho předtím neznal. Kevin se změnil a i on se zapříčinil o Italovu budoucí kanonizaci.

Po Pierově červencové smrti v roce 1925 se rodiče usmířili a po čase se dokonce vrátili k víře. Sestra porodila šest dětí, napsala o bratrovi knihu a dožila se sto pěti let. Jeho tělo leží v turínské katedrále Sv. Jana Křtitele.

Když se podíváte na Frassatiho fotky, vidíte muže tu zahloubaného, tu rozesmátého. Pier nenadával, nesnášel dvojsmyslné sexuální vtípky, ale miloval humor a túry. Nejznámější je jeho soliterní fotka s dýmkou v puse. Mužství má mnoho podob, to jeho k nám promlouvá neuráživostí, pevností těla i myšlenek, péčí o druhé a jasným směrem - když jeho známý spatřil Frassatiho růženec, neodpustil si uštěpačnou poznámku: "Tak co, Piere, ty ses stal náboženským fanatikem?" "Ne, zůstal jsem křesťanem,"

nenechal se vykolejit. V kostele mu nebylo zatěžko vytírat podlahu, poponášet květiny, pomáhat knězi. Obdivuji ho i za to, v machistické Itálii dvacátých let asi moc mužů v kostele "ženskou" práci dělat nechtělo. Nesnášel něco? Ano, bankety a tanec ho nudily, z těchto zábav prchal.

Po smrti se stal neoficiálním svatým pro mladé, horolezce a sportovně zaměřené křesťany. Pořád někam mířil - zachránit dívku z ledové kry, do hor, k moři, do Prahy za katolíky, na eucharistické kongresy, na pochody, za kamarády, za chudými do dolů nebo do turínských nevábnych uliček, odkud si zřejmě přinesl i osudnou obrnu. Komu všemu by asi v dnešní době pomáhal? Odjel by do Afriky nebo do Indie? To nevíme, ale určitě by chodil na treky a pomoc by nabízel tajně, bez PR poradců a fotek na Facebooku. A dozajista by obdivoval Ministerstvo švihlé chůze! Kéž víme jako on, kam a proč.

Klára Palasová

Prameny:: Frassatiusa.org

Giorgo: A Modern Day Miracle Story

P.Frassati.Short Animated Film

U kralupských farníků jsou nejoblíbenější františkáni a jezuité

... alespoň podle malého vzorku farníků, kteří odpověděli na anketu z minulého čísla FL. Františkány označilo pět farníků a jeden dodal i komentář: „Protože sv. František je mým biřmovacím patronem a také proto, že jsou rozpustilí. Mají údajně povoleno 0,7 l vína na den.“

Také jezuité posbírali pět hlasů a po jednom dominikáni, trapisté a sestry alžbětinky. Pan František Saifrt připojil ještě osobní vzpomínku: „Nedá se říci jen o jednom řádu, že je mi blízký, ale přece snad františkáni,

kteří nenechali náš kostel opuštěný a v těžkých dobách k nám zajížděli z Prahy. Byli našimi vítanými a častými hosty u nedělních obědů. Též křížovníci, kteří se vyznačovali výjimečnými osobnostmi v našem unhošťském vikariátu. Nemohu zapomenout na řádové sestřičky, které pracovaly v domově důchodců, kam jsme s bratrem tajně ráno chodili na mši svatou před vyučováním ve škole. Rád jsem tam nosil svazky fialek pro výzdobu kaple.“ Za všechny vaše hlasy děkujeme.

OBRAZEM:

Biskupské uvedení otce Františka v Liberci

Dubnové dění v kralupské farnosti

St	3.4.	18 h	Koncert	Kralupy nad Vltavou - kostel
Čt	4.4.	19:30	Společenství sdílení a modlitby	Veltrusy - kostel, pak u Nováků
Čt	18.4.		Mše svatá - s charitou Vlašim	Kralupy nad Vltavou - kostel
Čt	18.4.	19 h	Mystagogie	Kralupy na Vltavou - fara
Čt	18.4.	11 - 16:30	Charitní Blešák	Charita Kralupy nad Vltavou
			Výlet na Říp, klášter Roudnice (mládež)	
So- Ne	20. - 21.4.	celý den		
Ne	21.4.	16 h	Koncert v Zeměchách	kostel v Zeměchách
St	24.4.	18 h	Mše svatá u kapličky sv. Jiří	kaple sv. Jiří - Lobeček
Čt	25.4.	14:30	Setkání seniorů	fara Kralupy
So	27.4.	celý den	Víkend s dětmi v rámci přípravy na život z eucharistie	

Měsíčník pro potřeby farníků vydává Římskokatolická farnost Kralupy nad Vltavou, Chmelova 212, 278 01 Kralupy nad Vltavou, IČ: 49519085 | Číslo 4/2024 (duben) vydáno 23.4. 2024 v nákladu 110 ks. | Tisk: Farní úřad Kralupy n. Vlt. | Příspěvek na tisk 10Kč. Číslo připravili uvedení autoři a redakce – (red) (R. D. Martin Sklenář, Iva a Michal Žyrkovi, Magdalena Čechlovská). Připomínky, náměty či fotografie posílejte na casopis.farnosti@gmail.com **Uzávěrka 20. dne v měsíci.** Elektronická verze na www.farnostkralupy.cz Ilustrační foto na titulní straně a na str.5: **Anička Guthrie. Fota na str. 20** Člověk a víra.cz